50 cent

Volk en levensruimte

Een biologische beschouwing over ons volk en zijn toekomst

door PIETER EMIEL KEUCHENIUS

NEDERDUITSCHE UITGEVERIJ - UTRECHT

VOLK

EN

LEVENSRUIMTE

Een biologische beschouwing
over ons volk en zijn toekomst

DOOR

PIETER EMIEL KEUCHENIUS

NEDERDUITSCHE UITGEVERIJ · UTRECHT

Schep moed en wanhoop niet,
Maar volg gehoorzaam hetgeen u God gebied.
Zijn wil is, dat gij trekt naar 't vette land van Pruisen,
Daar uit het poolsch gebergt de Weisselstroom
komt ruischen.
Die d' oevers, rijk van vrucht, genoegelijk bespoelt.

VONDEL
(in „Gysbrecht van Aemstel")

Houdt het Rijk nimmer voor beveiligd, indien het niet voor eeuwen aan ieder kind van ons volk zijn eigen stuk grond en bodem vermag te schenken (Adolf Hitler. Mein Kampf. blz. 754).

Op het oogenblik is de bevolkingsdichtheid van ons land reeds tot 266 per vierkante K.M. gestegen, een getal, dat voor Europa alleen nog een weinig door den staat België wordt overtroffen. Met het eiland Java vormen Nederland en België de dichtstbevolkte gebieden van de geheele aarde!

Bevolkingsdichtheid	
1830	80.2
1869	108.9
1899	154.3
1930	243.7

Tabel 1

In de laatste jaren bedroeg de jaarlijksche aanwas onzer bevolking omstreeks 100.000 zielen en voorloopig valt met een dusdanige toename ook nog in de navolgende jaren te rekenen. Nu is in het algemeen zoo'n aanwas een hoogst verblijdend verschijnsel, omdat hij een bewijs is van de gezonde levenskracht des volks. In dit geval echter is deze aanwas al niet meer een teeken van levenskracht, omdat hij niet meer het gevolg is van een onverminderde vruchtbaarheid, die een voortvloeisel is van den barenswil onzer vrouwen en het kinderverlangen van het volk, dat daarin zijn wil tot toekomst openbaart, want het geboorte-cijfer beweegt zich bij ons sedert vele jaren in dalende richting, al is het nog niet tot die catastrofale laagte gekomen als in Frankrijk en Zweden. De groei in zielental is bij ons gedeeltelijk het gevolg van een verminderde sterfte door verlenging van den levensduur. Daardoor is er nog steeds een aanzienlijk geboorte-overschot. Blijft echter de geboortedaling aanhouden, dan zal het geboorte-overschot steeds kleiner worden, omdat er van zelf aan de verlenging van den levensduur een einde komt, totdat op een gegeven oogenblik de aanwas in een bevolkingsstilstand zal omslaan. Ten slotte zal er dan een tijd aanbreken, dat het sterfte-cijfer het geboorte-cijfer overtreft en het aantal doodkisten grooter zal wezen dan dat der wiegen, zooals het geval is in Frankrijk; ons volk zal dan in zielental achteruit gaan. Wij worden dan een schrompelend volk. Wij zijn reeds hard op weg naar dit afschrikwekkende fransche toekomstbeeld. Feitelijk zijn wij reeds een schrompelend volk, omdat de bevolkingsgroei die plaats heeft, nog slechts

een schijnbare groei is, die al niet meer is toe te schrijven aan den onverminderd krachtigen barenswil onzer vrouwen. Het tegendeel is het geval, want wij vertoonen reeds de verschijnselen eener voortplantingsmoeheid.

Geboorten per 1000 inwoners	
1840	33.5
1870	36.2
1900	31.0
1920	26.9
1936	20.2

Tabel 2

Men kan thans reeds berekenen, dat als de geboorte-daling zooals deze nu is, blijft voortduren, aan het einde van deze eeuw ons volk zal zijn geschrompeld tot het aantal, dat het aan het einde van de vorige eeuw had. Er zal echter een groot verschil zijn, want toen waren wij een gezond en levenskrachtig volk, dat gekenmerkt was door een groote vruchtbaarheid en een groot aantal kinderen, terwijl aan het einde van deze eeuw het Nederlandsche volk een volk zal zijn geworden, dat levensmoe is, omdat het te weinig kinderen ter wereld brengt en aan het sterven is. Burgdörfer heeft op het groote belang gewezen van den veranderden leeftijdsopbouw van een volk. Ons Nederlandsche volk zal dan zijn een volk met veel grijsaards en weinig jeugd; een in biologisch opzicht oververouderd volk.

Een volk, dat geen kinderverlangen meer heeft, verbeurt het recht op zijn plaats onder de zon. Een verantwoordingsbewuste nationaal-socialistische staat heeft dan ook in de allereerste plaats den plicht er voor te zorgen, dat er geen neiging tot kinderbeperking bij het volk ontstaat of als deze er reeds is, dat zij verdwijnt en dat het vroege huwelijk wordt aangemoedigd. Zoowel de huwelijksschuwheid als de kinderbeperking zijn een volksgevaar en het gevolg van slechte sociale toestanden en van een verworden moraal. Wil hierin verbetering worden gebracht, dan moet er levensruimte en arbeidsmogelijkheid worden geschapen in zoodanigen vorm, dat deze de levensvreugde vergroot en de toekomst verzekert van het opkomende geslacht.

De plichtvergeten democratische regeeringen van den verrotten kapitalistischen en verjoodschten staat, die gelukkig op 14 Mei 1940 op jammerlijke wijze is ineengestort, hebben zich nooit om de vraagstukken van ras, bloed en bodem en van onze volksche toekomst bekommerd. Deze toekomst liet hen siberisch koud. Zij

hadden geen verantwoordelijkheidsbesef en dachten: na ons de zondvloed. Het gevolg was, dat zij aan alle mogelijke, de gezonde ontwikkeling van ons volk ondermijnende en schadende instellingen, zooals b.v. de Vereeniging van Mathusianisten en voorts de Wereldliga voor Sexueele Hervorming, die vele aanhangers telden en die beide natuurlijk door joden geleid werden, vrij spel lieten. Het is overbodig nu nog veel woorden aan de volksverpestende werkzaamheden dezer joodsche instellingen te verspillen, omdat zij sedert de komst der duitsche legers plotseling van het tooneel moesten verdwijnen. Hier zij slechts er op gewezen, dat deze instellingen achter een masker van schijnwetenschappelijkheid voorgaven, langs demografischen weg en door hervormingen die aan den „sexueelen nood" des volks (welke sexueele nood natuurlijk slechts in hun smerige verbeelding bestond) tegemoet kwamen, sociale verbeteringen en de volksgezondheid nastreefden. In werkelijkheid stuurden zij het doelbewust aan op de ontaarding en het verderf van het blonde menschenslag. De malthusianisten legden het op een drastische beperking toe der geboorten onder de beste volkslagen; minderwaardige elementen stellen van zelf reeds geen belang in sociale vraagstukken, omdat zij geen verantwoordelijkheidsbesef hebben. De genoemde Wereldliga was er op uit om de vruchtafdrijving, sodomieterij en allerlei andere vormen van ontucht, eveneens bij de beste volkslagen, voor normaal te verklaren en als bevorderlijk voor het welzijn, te propageeren. Daarbij was ook alweer het oogmerk op die wijze eveneens de beste erfstammen des volks te doen uitsterven, door de gezonde voortplantingswil langs den weg der zedelijke verwording te verlammen.

De groote geraffineerdheid waarmee deze menschheidsverbeteraars te werk gingen, wordt duidelijk, wanneer ik mededeel, dat het hun bekend was, dat in ons land, gelijk ook in andere europeesche landen, het kwade verschijnsel zich voordoet, dat de beste en dus ook de hoogwaardigste erfstammen minder kinderen hebben dan de minderwaardige huwelijksparen. Dit sociale euvel der geboorte-beperking treedt op onder alle beroepsstanden en heeft dus met welvaartsklassen niets te maken. Het verschijnsel is feitelijk een gevolg der democratische beschaving met zijn leer van de gelijkheid van alle menschen en wordt verklaard doordat de beste elementen door een grooter verantwoordelijkheid in verband met de opvoeding hunner kinderen, in hun voortplantingswil worden geremd, terwijl de minderwaardigen, door geen verantwoordelijkheid of zedelijke remmen gehinderd en dus ook onbekommerd omtrent de toekomst hunner kinderen, meest groote gezinnen vormen en door een grooter huwelijksvruchtbaarheid gekenmerkt worden. Dit moet met wiskundige zekerheid tot een

m i n d e r w a a r d i g h e i d s t e e l t, een massateelt en dus tot r a s v e r v a l voeren. Om dit nader te verduidelijken, ontleen ik het volgende voorbeeld aan Burgdörfer.

Nemen wij aan, dat een volk uit twee evengroote deelen is opgebouwd, een hoogwaardig en een minderwaardig volksdeel, die natuurlijk in raskundig opzicht van elkaar zullen verschillen, en dat het beste volksdeel door kinderbeperking gemiddeld slechts twee kinderen heeft, terwijl de huwelijksparen van het minderwaardige volksdeel er vier voortbrengen, dan zal reeds na 150 jaren een algeheele r a s w i s s e l i n g hebben plaats gevonden. Volgens berekening zal na 150 jaren de hoogwaardige kern nog slechts voor 2.9 % deel uitmaken van het volk en het minderwaardige voor 97.1 %. Dat beteekent, dat er dan na anderhalve eeuw nog slechts een minderwaardige, kultuurlooze „massa" van menschen de overhand zal hebben, een massa die geen scheppende talenten meer heeft en dat het kultuurdragende en -scheppende volksdeel nagenoeg zal zijn uitgestorven. Er heeft zich dus een biologische neergang, een ontaardingsproces afgespeeld.

De vraagstukken der bevolkingspolitiek en der e u g e n i e k of de leer der rassische erfgezondheid en der volksteelt, waarvan ook de emigratie en de bevolkingsdichtheid een onderdeel vormen, staan thans in het brandpunt der belangstelling, in het bizonder van hen, die de nieuwe tijdswende verstaan en daarmede het oogenblik gekomen achten, dat ook in ons land een aanvang gemaakt wordt met de praktische toepassing van die maatregelen, die voor de rassische erfgezondheid van ons volk noodzakelijk zijn.

In de eerste plaats is het natuurlijk een dringende eisch, dat aan het bloedbederf door vermenging met joden en kleurlingen eens en voor goed een einde komt, door het afkondigen van raswetten, die deze volksschande strafbaar stellen en degenen, die zich daaraan toch nog schuldig maken, uit de volksgemeenschap stooten. Ik zal dit groote euvel der bloedvermenging hier verder buiten beschouwing laten. Zij vormt eigenlijk geen probleem meer, omdat elke bloedvermenging in strijd is met den zin van de natuur en reeds daarom te verwerpen is. Het rasbeginsel is bovendien de grondslag van de nationaal-socialistische levensbeschouwing.

Er zijn echter nog velerlei andere kwesties, die voor de bevolkingspolitiek van groot belang zijn, doch waaraan ten onzent of nog geen of weinig aandacht is besteed, of waaromtrent de meeningen zeer uiteenloopen en zeer verwarrende denkbeelden bestaan.

Zoo doet zich voor ons de vraag voor: Is ons land overbevolkt, d.w.z. is de bevolkingsdichtheid bij ons niet reeds tot een zoodanigen stand gekomen, dat er voor ons volk geen hoopvolle vooruitzichten meer bestaan voor een gezonde ontwikkelingsmogelijk-

heid of om het nog anders te zeggen: Zijn wij niet reeds een volk zonder ruimte en zijn de voor landbouwdoeleinden beschikbare gronden niet reeds ontoereikend om onze bevolking te voeden? Er zijn er die met een zekere lichtvaardigheid over deze vragen, die zooals wij zullen zien, eigenlijk beslissend zijn over leven of dood van ons volk, heenstappen. Zij denken, dat het er weinig toe doet of wij onze bevolking uit eigen bodem wel of niet zullen kunnen voeden, omdat met de moderne en steeds verder verbeterende en sneller wordende verkeersmiddelen, die de verbindingen tusschen de landen en continenten onderhouden, er gelegenheid te over is om door invoer van buiten aan te vullen, hetgeen onze te klein geworden bodem aan opbrengsten te kort schiet. Voorts redeneeren zij, dat als de industrialisatie nog verder bevorderd wordt en de nog beschikbare ongecultiveerde oppervlakten — en men denkt hierbij aan de nog ontginbare hooge zandgronden en voorts aan de nog voor drooglegging in aanmerking komende moerassen en plassen, zooals de Biesbosch — ontgonnen worden, Nederland nog voor een ver verschiet in staat zal blijken een nog veel grootere bevolking naar behooren te voeden en aldus de te verwachten aanwas van onze bevolking gemakkelijk zal kunnen opnemen.

De oorlogstijden, waarin wij thans leven, doen ons reeds onmiddellijk het ongewisse inzien van een volkshuishouding, waarbij een natie voor zijn voeding afhankelijk is van den invoer van het buitenland. Maar ook al schakelt men dergelijke booze blokkaden voor de toekomst uit, doordat er na een duitsche overwinning geen britsche wereldmacht zal zijn, die de zeeën terroriseert en deze weer voor iedereen vrij zullen zijn, dan nog worden wij voor de volgende vraag gesteld: Zal er niet eindelijk een grens komen, waarbij de te kleine levensruimte schadelijk zal zijn voor de huwelijksvruchtbaarheid en aan elken aanwas een natuurlijk halt toeroept, m.a.w. zal het mogelijk zijn in de steeds enger wordende levensruimte de voorwaarden te behouden, die aan de optimale levenseischen van een noordrassig-germaansch volk beantwoorden, opdat het gezond kan blijven gedijen en groeien? Want hierop komt het toch aan. Op het oogenblik bedraagt de bevolkingsdichtheid van ons land reeds 266 zielen per vierkante K.M. Meegerekend de door landwinning in de Zuiderzee verkregen nieuwe oppervlakten, zal bij een gestadige bevolkingsaanwas van 100.000 zielen, de dichtheid jaarlijks met ongeveer 3 toenemen.

Nu is er nog altijd de emigratie als mogelijkheid om een al te groote dichtheid te voorkomen. Ook reeds vroeger heeft er belangstelling bestaan voor de emigratie. Daarbij heeft men tevens het denkbeeld geopperd van een volksverplanting naar bepaalde ge-

bieden onzer koloniale gewesten. Thans dienen wij te overwegen of het niet wenschelijk zou zijn om deel te nemen aan de kolonisatie der door Duitschland veroverde gebieden.

De hier gerezen vragen zullen in het volgende worden besproken, waarbij vooral ook de verhouding tusschen volk en levensruimte aan een nadere beschouwing zal worden onderworpen.

Er zijn reeds velen geweest, zoowel leeken als universiteitsprofessoren, die zich met onze bevolkingspolitieke vragen hebben bezig gehouden. Helaas kunnen de meeste der geleverde bijdragen, hoe geleerd zij ook mogen zijn, niet steeds op betrouwbaarheid aanspraak maken, omdat de schrijvers de uitkomsten der rassenkunde en rassenbiologie hebben verwaarloosd. Dit is de grondfout, waarin men welhaast zonder uitzondering is vervallen en waardoor men ook tot geheel averechtsche gevolgtrekkingen is gekomen.

De woorden volk en bevolking zijn geen eenheidsbegrippen voor over de geheele aarde gelijkvormige menschen-hoeveelheden, maar stellen in biologischen zin afzonderlijke groepen van menschen voor, die een organische afgeslotenheid vormen en waaraan een bepaalde rassische gesteldheid ten grondslag ligt. Het gaat bij de vraagstukken der rassenhygiëne en bevolkingspolitiek daarom niet om het gezonde gedijen van willekeurige „menschen", maar om organische menschengroepen, hetgeen zich het best uit het navolgende voorbeeld begrijpelijk laat maken.

Nemen wij aan, dat we voor het vraagstuk eener te groote bevolkingsdichtheid staan en de daarmee samenhangende werkloosheid en landhonger en we zouden daarvoor een gunstige oplossing willen zoeken door een emigratie op groote schaal. Nu spreekt het van zelf, dat als men het nederlandsche volk slechts als een menschen-hoeveelheid, een staatsburgerdom beschouwt, iedere emigratie als zoodanig een verlichting beteekent voor de in het vaderland achtergeblevenen, die meer levensruimte krijgen. Gaat het echter om het eeuwige behoud van het gezonde en beste hollandsche bloeddom en zijn kultuur, dan wordt het vraagstuk natuurlijk veel ingewikkelder. Het is immers niet hetzelfde of men b.v. alle minderwaardigen, joden, bastaarden met joden en kleurlingen-bastaarden naar elders zou wegzenden, waardoor ons volkslichaam van slecht en vreemdrassig bloed zou worden gezuiverd, dan wel of men omgekeerd juist dit bloed hier zou achterlaten en alleen onze beste boerenzonen en handwerkers zou laten verhuizen.

Zelfs het boek van Dr. Maria van Herwerden „Erfelijkheid bij den mensch en Eugenetiek", het eenige, dat in onze moedertaal bestaat, verliest alle waarde, doordat de schrijfster het rasbeginsel, dat den grondslag vormt voor alle bevolkingshygiëne en be-

volkingspolitiek, nadrukkelijk afgewezen heeft. Welk een ongeloofelijk en voor ons nationaal-socialisten verwerpelijk standpunt de schrijfster daarbij heeft ingenomen, blijkt uit de volgende aanhaling uit haar werk.

„Hetgeen wij wenschen te bevorderen, is de gezondheid naar geest en lichaam van de erfelijke kern onzer bevolking, geheel onafhankelijk of het het noordsche of alpiene ras, Israëlieten, Javanen of Maleiers betreft." (blz. 327). Zij noemde het voorts een „ongelukkige verwarring van volks- en rasbegrip", dat de Duitschers uitsluitend van rassenhygiëne in plaats van volkshygiëne spreken. Als men echter weet, dat de geleerde schrijfster zelf een halfjodin was (haar vader was een Ariër en haar moeder een rabbijnsdochter), dan is daarmee haar verwijt aan de duitsche erfgezondheidsbiologen omtrent hun „ongelukkige verwarring" volkomen opgehelderd. Het spreekt van zelf, dat ik mij bij de duitsche opvattingen, die de eenig juiste zijn, aansluit.

Uit het voorgaande blijkt, dat ook de wetenschap niet altijd onbevooroordeeld en objectief is en ook niet kan zijn, maar een subjectief voorbehoud heeft, hetwelk van ras en bloed afhankelijk is. Tevens blijkt daaruit, dat de vraagstukken omtrent de bevolkingspolitiek en het gezonde gedijen van een noordrassig en germaansch volk, niet aan het oordeel van joden, jodenbastaarden of mestiezen kan worden overgelaten ; maar ook niet aan dat van democraten en menschheidsvergoders, die uitgaan van het standpunt, dat alle menschen gelijk zijn, omdat zij de rassenbiologische grondslagen van het volksbegrip, hetzij krachtens een ingeschapen afkeer, hetzij uit onwetenheid of uit ethische overwegingen, verwerpen.

Men moet toch eindelijk eens leeren inzien, dat de eischen voor het gezonde voortleven van naar ras en bloed verschillende volken, totaal verschillend zijn, omdat zij lichamelijk en geestelijk en dus ook erfbiologisch onderling geheel afwijkend georganiseerd zijn, en mitsdien ook geheel andere levensvoorwaarden en levensbehoeften hebben. Het maakt een hemelsbreed verschil, of men de volkshygiënische vraagstukken voor Eskimo's, Javanen of joden onderzoekt, omdat de optimale physiologische levenseischen geheel verschillend zijn en zoowel met hun rassenaard en levenskring samenhangen, als met die eigenschappen, die het gevolg zijn eener sedert duizenden jaren werkzame natuurlijke teeltkeus en tot hun bizondere wezenskenmerken zijn geworden. De Eskimo heeft voor zijn dagelijksche voeding eenige liters traan noodig om gezond te blijven ; voor den Maleier zou echter een dergelijke hoeveelheid traan als een doodelijk gif werken. Uit de poolsche ghetto's is gebleken, dat de joden en hun kinderen in de meest onhygiënische toestanden en in een staat van groote onzindelijk-

heid, die bij onze eigen kinderen tot een groote sterfte aanleiding zou zijn, zonder eenige schade voor hun gezondheid kunnen gedijen, doch dat zij niet bestand zijn tegen eenigszins harden lichamelijken arbeid en daardoor in sterke mate onderhevig zijn aan hartziekten.

De genoemde schrijfster van het werk over eugeniek erkent voorts geheel overeenkomstig de democratische gelijkheidsopvattingen, alle door naturalisatie in de burgerlijke gemeenschap opgenomen joden en andere rasvreemden, als wezenlijke en waardevolle bestanddeelen van het nederlandsche volk [1]). In dit opzicht is zij helaas niet de eenige geleerde, die zich aan deze bloedverloochening schuldig maakt. Men moet het ten onzent bij herhaling vaststellen, dat zelfs biologen, die ten opzichte van huisdieren tot de meest pijnlijke zorgen aansporen, opdat bij de paring met vreemde rassen geen ontaarding en rasbederf optreedt, tegenover het ras onder de menschen de grootste onverschilligheid aan den dag leggen en iedere kruising, zelfs tusschen de meest uiteenloopende rassen, zooals tusschen noordrassige Nederlanders met kleurlingen en joden, als een veredeling aanbevelen!

Ofschoon in Duitschland en ook in de Vereenigde Staten het bestaan van menschelijke rassen gemeengoed is geworden, heeft men in Nederland nog altijd de grootste moeite om de intellectueelen van deze werkelijkheid te doordringen. Intusschen zal men ook ten onzent moeten worden overtuigd, dat het niet de taak van de overheid en zeker niet van een nationaal-socialistische overheid kan zijn, om het gezonde gedijen te bevorderen van joden, Maleiers of Boschnegers. De rassenhygiëne is immers een wetenschap, die men zich niet zonder een politiek-biologisch voorbehoud kan indenken, omdat haar doel niet is het behoud van het gezonde leven van „menschen", maar van een „volk" en daaronder is dan ook te verstaan h e t r a s, w a a r d o o r d i t v o l k b e p a a l d w o r d t, terwijl zij tevens de wegen moet aangeven tot veredeling van het volksche menschentype.

De Führer schreef in zijn boek: „Er is slechts een heiligste menschenrecht en dit recht is de heiligste verplichting, n.l. er voor te zorgen, dat het bloed rein gehouden wordt, om door bewaring van de beste menschensoort, de mogelijkheid te scheppen van een edeler ontwikkeling van dit wezen." (blz. 212). Met deze geniale

[1]) Zoo erkent zij niet slechts joden, Maleiers en Javanen als volksgenooten, maar zij verklaart tevens, dat ze niet overtuigd is, dat uit de kruising van blanke met neger een minderwaardige bastaard ontstaat (blz. 230), terwijl zij in verband met de bloedvermenging met joden „de erkenning van de groote beteekenis van het joodsche intellect en het joodsche temperament (!)" vaststelt (blz. 228)!

formuleering is de taak en het doel eener erfgezondheidsleer aangegeven, ook voor ons. Gelijk onze Geuzenvaderen het bloed hunner germaansche voorouders hebben geërfd en weer aan ons als nazaten hebben doorgegeven, zoo rust op ons de heiligste verplichting om den levensstroom van dit germaansche bloed niet te doen verdrogen of door bloedschennis met rasvreemden te vertroebelen, maar ongerept en zoo mogelijk zelfs in een hoogwaardiger vorm aan ons nageslacht over te dragen, in de erkenning, dat het bloed en het ras de eeuwige scheppings- en krachtbron zijn van een natie.

Nu is ons nederlandsche volk geen reinrassig volk, maar een mengvolk van drie of vier verschillende rassen. Dit neemt echter niet weg, dat de rassische samenstelling van ons volk zoodanig is, dat het Noordras daarvan het voornaamste en verreweg ook belangrijkste bestanddeel uitmaakt. Het Noordras vormt — met het daarin opgenomen faalsche ras — de hoofdkern van ons volk. In onze zuidelijke provinciën zijn ook alpiene bestanddeelen in ons volkslichaam opgenomen, die het donkerharige en donkeroogige element daarin gebracht hebben. In het noordoosten van ons land komt een inslag voor van het oostbaltische ras, dat echter eveneens blondharig en blauwoogig is. De bestanddeelen van andere europeesche rassen in ons volk zijn zoo gering, dat zij buiten beschouwing kunnen blijven, gelijk ook de joden en de indo's niet tot een wezenlijk bestanddeel kunnen worden gerekend.

De noordrassige hoofdkern van ons volk is niet alleen kwantitatief de belangrijkste, maar ook krachtens de rol, die zij in onze wordingsgeschiedenis gespeeld heeft, welke nagenoeg geheel het werk is van het noordrassige volksdeel. Onze oud-hollandsche kultuur uit den bloeitijd van ons Hollanderdom, is een echt noordsch-germaansche kultuur geweest, uit de blondharige, blauwoogige, noordrassige bloedelementen van ons volk voortgekomen. Ook het heldische Geuzentijdperk, dat ons nog steeds met zooveel trots vervult, had een noordsch karakter. Zoowel de Hervorming als de opstand tegen Spanje zijn beide het werk geweest van onze noordrassige volkskern. Het feit, dat een zeeheld als Kortenaer in zijn voorkomen en gestalte alpiene raskenmerken vertoonde, is geen tegenargument, omdat ook nu nog de belangrijkste kern van ons volk noordsch is en ook onze kultuur, voor zoover deze niet door verjoodsching en andere vreemde beïnvloeding is verworden, germaansch is. Het niet-noordsche bestanddeel is voor ons volk van ondergeschikte beteekenis geweest.

In een bizonder interessant geschrift omtrent de criminaliteit in Nederland, toont Feber aan, dat volgens de crimineele statistiek de misdadigheid van het katholieke volksdeel beduidend grooter is dan van het niet-roomsche en ik verwijs hierbij naar tabel 3 die aan hem ontleend is. Nu is het een feit, dat het katholieke volks-

deel hoofdzakelijk tot de zuidelijke provincies beperkt is, die juist rijker zijn aan alpien bloed. Naar mijn overtuiging staat het vast, dat de minderwaardigheid van het katholieke volksdeel ten aanzien van de criminaliteit, uitsluitend aan dezen alpienen rasinslag moet worden toegeschreven. Ook Feber zelf ontkent dezen rasinvloed niet, al meent hij, dat daarnaast andere factoren dan het ras een rol spelen.

	Jaar 1904	
	Protestanten	Katholieken
Percentage der bevolking	59.0	35.0
Percentage gestraften wegens misdrijven ..	53.8	43.3

Tabel 3.

Nu mag men niet zonder meer meenen, dat het noordrassige wezen uitsluitend in de blonde haren en blauwe oogen zetelt; immers ook de mensch van het oostbaltische ras is blondharig en blauwoogig. Bovendien is niet elkeen met een noordrassig voorkomen altijd zuiver noordrassig van bloed, evenmin als alpien of oostbaltisch uitziende menschentypen ook steeds zuivere vertegenwoordigers zijn van het alpiene of oostbaltische ras. Reine alpiene of oostbaltische personen zullen in ons volk wel een groote zeldzaamheid zijn. Men hoede zich er voor om ieder, die niet noordrassig van uiterlijk is voor minderwaardig aan te zien en men waardeere de personen niet uitsluitend naar hun blonde haren en blauwe oogen en bedenke, dat ook bij donkerharige volksgenooten het noordrassige bloed, dat in hun aderen stroomt, hun geaardheid en wezen bepaalt, zoodat ook zij in denken en doen volkomen germaansch kunnen zijn. Personen met een noordrassig voorkomen, kunnen desondanks geestelijk minderwaardig en ongermaansch zijn en omgekeerd personen met een alpien uiterlijk germaansch en hoogwaardig.

Ofschoon alpiene en oostbaltische raselementen in ons volkslichaam zijn opgenomen, blijft het toch het noordrassige bloed, dat alle nederlandsche volksgenooten met elkaar gemeen hebben, dat alle volksgenooten gemeenschappelijk meer of minder doorstroomt, den onderlingen bloedband vormt en aan het nederlandsche volk zijn germaansche karakter heeft geschonken. Het was datzelfde noordsche bloed, dat bepalend was voor den Geus als nederlandsch levenstype.

Het is daarom noodzakelijk, dat het vraagstuk van onze volksche toekomst en van onze erfgezondheid, beschouwd wordt van het standpunt der noordsche gedachte, d.w.z. gericht blijft op de vereeuwiging van het noordsche, blonde menschen-

slag in ons volk. Wij moeten dus streven naar de vermeerdering en de veredeling van onze noordrassige erfstammen door bevordering hunner kinderrijkdom en een uitziften van het niet-noordrassige bloed.

Het is niet overbodig dit alles nog eens nadrukkelijk vast te stellen, omdat er ten deze hoogst verwarrende opvattingen bestaan. Ook het probleem van de verhouding tusschen volk en levensruimte is alleen van het perspectief der noordsche gedachte te onderzoeken.

Voor hen die het rassenstandpunt afwijzen en dus ook niet de eeuwige waarden van het bloed erkennen, omdat zij nog altijd in den onpersoonlijken en volstrekten „geest" gelooven, die de waarde van „den mensch" bepaalt en die dus loochenen, dat de geestelijke eigenschappen, gelijk ook de geheele aard en het karakter van den mensch juist door zijn ras en bloed zijn voorbeschikt en dus een erfelijken grondslag hebben, is dit alles natuurlijk onbegrijpelijk. Zij kunnen daarom ook niet begrijpen, dat de rassenbiologen de erfgezondheidsleer beschouwen als een wetenschap ten dienste van een menschenteelt, een edelfokkerij in den waren zin des woords. Voor hen spreekt het dan ook van zelf, dat zij het probleem onzer overbevolking slechts zien als een vraagstuk van voedselvoorziening en levensonderhoud.

De meest voor de hand liggende uitweg om aan een overbevolking te ontkomen is natuurlijk de landverhuizing. Er ontwikkelt zich reeds van zelf een drang naar landverhuizing bij hen, die in hun geboorteland geen bestaansmogelijkheid meer kunnen vinden. De belangstelling voor de emigratie was daarom vooral groot onder de boerenzonen, die geen bestaan meer konden vinden op de, tengevolge van onze joodsch-democratische wetten omtrent het erfrecht van den bodem, van lieverlede tot miniatuurbedrijven verkavelde boerenhofsteden, dus uit landhonger. Voorts was er een sterke neiging tot landverhuizing onder de jonge handwerkers en intellectueelen, die de maatschappij voor zich toegesloten zagen. Reeds tientallen jaren achtereen zijn vele onzer zonen en dochteren naar den vreemde getrokken, voornamelijk naar de Vereenigde Staten, Canada en Zuidafrika, om er betere bestaanskansen te zoeken. Het is gebleken, dat deze landverhuizers in doorsnee de ondernemendste en beste elementen van ons volk bevatten, die het wegtrekken naar den vreemde verkozen boven een werkloos, lui en parasiteerend bestaan met ondersteuning van familie of staat. Meestal gaan deze volksgenooten in hun nieuwe vaderland op en daardoor voor het stamland verloren. Een landverhuizing van waardevolle ele-

m e n t e n b e t e e k e n t v a n z e l f e e n o n g e w e n s c h- t e a d e r l a t i n g e n d u s e e n t e g e n z i f t i n g e n t e g e l ij k o o k e e n o n t n o o r d s c h i n g, d.w.z. e e n v e r- l i e s v a n n o o r d r a s s i g b l o e d. Zij komt voor een nationaal-socialistische bevolkingspolitiek reeds daardoor niet in aanmerking en is met alle beslistheid te verwerpen.

In de jaren voor den oorlog is echter ook de volksverplanting naar de dunbevolkte koloniale tropische gebieden nog al eens in overweging genomen. Men heeft de meest ernstige verdedigers gehad van een kolonisatie in Suriname, Sumatra en Nieuw-Guinea. Er zijn er geweest, die zonder meer onze hollandsche boeren naar Suriname wilden overbrengen, met of zonder vrouwen. De verwachting of in de toekomst Suriname een blanke bevolking zal moeten hebben, dan wel een mestiezenvolk daar zal opgroeien, achtten zij een zaak van weinig belang. Nederlanders zijn toch Nederlanders en allemaal gelijk. Hoofdzaak voor hen was, dat het nederlandsche volk, dat een volk is zonder ruimte, een deel van zijn overschot naar elders zou kunnen spuien. Evenmin heeft men daarbij rekening gehouden met de vraag, of die hollandsche boeren en handwerkers ooit wel in staat zullen blijken om met de reeds aanwezige donkere bevolking van Indianen, Boschnegers, Javanen en Indiërs te wedijveren, tenzij ook zij zich aanpassen aan de loonen en levensstandaard van een tropisch koelievolk of met een fellachenbestaan tevreden zouden zijn.

De meeste aandacht werd echter in de vorige jaren gevestigd op Nieuw-Guinea. Er zijn dringende stemmen opgegaan, om deze nog maagdelijke en zeer dun bevolkte tropische bezitting voor een blanke kolonisatie te bestemmen en er een nieuw nederlandsch stamland van te maken. Het is meer in het bizonder een geschrift dat tot titel draagt „Blank Nieuw-Guinea" en waarvan Winkler de schrijver is, waarin voor een „blanke" kolonisatie van dit gebiedsdeel wordt geijverd. Deze schrijver stelde zich voor de hoogvlakten van Nieuw-Guinea op groote schaal met hollandsche boeren te bevolken en ook met indo's uit Nederlandsch Oost-Indië, die aldaar van de inheemsche grondrechten verstoken zijn.

De ijveraars van het denkbeeld eener tropische volksverplanting waren ook in dit geval alweer leeken, die ieder inzicht omtrent de rassenbiologie misten. Het lijkt mij daarom gewenscht hier de rassenbiologische gronden uiteen te zetten voor de onmogelijkheid eener kolonisatie in de tropen. Ik deed dit reeds eerder in 1937 in een brochure „Nieuw-Guinea-plannen, een gevaar voor ons volksbestaan." Dit geschrift, waarin tevens het indo-vraagstuk behandeld was, kostte mij destijds echter een veroordeeling en werd bij vonnis van de rechtbank vernietigd, zoodat ik de daarin vervatte uiteenzettingen hier zal herhalen.

De vraag die ook hier alweer in verband met een volksverplanting naar de tropen te beantwoorden valt is niet, of Suriname, Sumatra of Nieuw-Guinea of een ander tropisch gewest geschikt zal wezen voor een volksverplanting van nederlandsche staatsburgers zonder meer, omdat papieren Nederlanders wel formeel gelijk zijn, maar wat hun rassische erfmassa betreft, in psychophysisch opzicht en ook wat hun kultuurscheppende vermogens aangaat, vaak in hooge mate uiteen loopen en niets anders gemeen hebben dan het stempel van hun paspoort, omdat de wet ze voor Nederlanders verklaart.

In den grond is het totaal iets anders, of men beoogt alleen met rasechte Nederlanders te koloniseeren of ook surinaamsche mestiezen, indo's en genaturaliseerde Chineezen daaraan wil laten deelnemen. De uitdrukking blanke kolonisatie, die nog al vaak gebezigd wordt, is op zich zelf reeds onjuist, omdat er geen blank ras bestaat, maar wel verscheidene blanke rassen, die in geen geval met elkaar mogen worden gelijkgesteld.

Een volksverplanting naar een onzer tropische bezittingen heeft zich daarom niet bezig te houden met de vraag hoeveel menschen naar elders zullen worden overgebracht. Allereerst moet worden overwogen, of door de voor te nemen volksverplanting het behoud van onze rassische erfmassa en haar kultuurscheppend vermogen verzekerd blijft; of een dergelijke verhuizing de erfgezondheid van ons volk niet zal schaden.

De geschiedenis heeft hierop reeds een ondubbelzinnig antwoord gegeven. De Indiërs, de Perzen, de Grieken en de Romeinen, waren alle noordrassige volken, die in het hooge noorden van Europa hun oerbakermat hadden, net als wij blonde haren en blauwe oogen hadden en die in de warme gebieden te gronde zijn gegaan. Reeds het milde subtropische klimaat tusschen de 35e en 45e breedtegraad van Europa is schadelijk gebleken voor de erfgezondheid, omdat het niet meer overeenstemde met de optimale levensvoorwaarden van den noordrassigen mensch.

De noordsche mensch heeft een levendige, rossige, pigmentlooze huid (volkomen kleurstofvrij is de huid niet), waar de fijne bloedhaarvaten doorheen schemeren. Nu heeft het Noordras met de andere europeesche rassen wel de blanke huid gemeen, maar die rossige, bloeddoorloopen huid is alleen aan het Noordras eigen. Zij is niet bestand tegen langdurige, intense en loodrechte zonbestraling. Deze veroorzaakt een gevoel van onbehaaglijkheid en de aanhoudende warmte laat niet na een schadelijken invloed uit te oefenen op het zenuwstelsel.

Madison Grant, de sedert eenige jaren gestorven amerikaansche rassenbioloog, heeft omtrent de klimaatsomstandigheden, die

noodzakelijk zijn voor het gezonde gedijen van het „groote ras", zooals hij het noordsche ras noemde, het volgende opgemerkt. Lang aanhoudende, gelijkmatige weersomstandigheden zijn voor den noordrassigen mensch ongewenscht en benemen hem zijn arbeidslust. Zijn gestel heeft behoefte aan geregelde temperatuurwisselingen en voelt zich beter aangepast aan de nevels en bedekte luchten en lange nachten van Noordeuropa, dan aan de veel grootere lichtsterkte en felle zonbestraling van het zuiden. Levensbehoefte is bovendien een behoorlijke vochtigheid.

„Begrensde maar bestendige schommelingen tusschen hitte en koude, vochtigheid en droogte, zon en wolken, windstilte en storm, vormen de ideale levensomstandigheden. Waar deze omgevingsverhoudingen te mild of te weelderig zijn en aan het leven geen inspanning opleggen, hebben niet alleen zwakke volksdeelen de mogelijkheid in het leven te blijven en zich voort te planten, maar ook de krachtige typen vervetten in geestelijk en lichamelijk opzicht."

Zoo beschrijft Grant de physiologische eischen aan het klimaat voor een krachtig voortbestaan van den noordrassigen mensch en hij steunt hierbij zoowel op biologische gronden, als op de feiten, die de geschiedenis omtrent het lot der noordsche volken en hun beschavingen aan het licht heeft gebracht. Ook Hans F. K. Günther heeft in de verschillende werken van zijn hand op de noodlottige, tegen-ziftende uitwerking gewezen van het warme klimaat op noordrassige volksplantingen.

Ieder die in den zomer in Zuideuropa heeft gereisd, kent het slappe, luie lustelooze gevoel, dat gemis aan weldadige, prikkelende en opwekkende atmosfeer en zij, die een deel van hun leven in onze koloniën hebben doorgebracht (ook schrijver dezes was vele jaren als bioloog op Java en Sumatra werkzaam), weten hoe neerdrukkend en afmattend het tropische klimaat voor den noordrassigen mensch is, niet alleen door zijn hitte en verzadigden vochtigheidsgraad, waardoor zelfs de nachtrust geen verkwikking brengt, maar ook door zijn eentonigheid, zijn eeuwige gelijkmatigheid, door het ontbreken van afwisseling van jaargetijden, hetgeen den geest afstompt.

De middaghitte noopt den Italiaan tot zijn siësta, zijn korte middagslaap, waarvoor wij geen woord hebben. Ook in Insulinde neemt de Europeaan zijn middagrust, als hem dat door het jachtende van zijn beroep niet belet wordt, omdat de werkkracht door de ondragelijke hitte geheel verlamd wordt.

Eyckman gaf aan zijn ondervinding omtrent de neerdrukkende hitte uiting in de volgende woorden: „Te loochenen is het toch niet, dat de vaak zoo windstille, voor het gevoel zoo loodzware atmosfeer der tropen veel minder drukt op den gekleurden in-

boorling, dan op den blanke, wien zij aanhoudende geestes- en lichaamsinspanning tot een ware kwelling maakt." Zoowel Eyckman als Kohlbrugge hebben de schadelijke gevolgen van het tropische klimaat voor de geestelijke gezondheid en het sloopende daarvan voor het zenuwstelsel beschreven. Eyckman spreekt van „den toestand van afmatting en lusteloosheid, gepaard aan de psychische prikkelbaarheid, waaraan de Europeaan in de tropen, de een meer de ander minder, van lieverlede onderhevig wordt." Kohlbrugge bevestigt zulks als volgt: „Wie jarenlang op Java doorbracht, zal wel steeds een slachtoffer worden van die verhoogde prikkelbaarheid, overgevoeligheid, dat verminderd weerstandsvermogen des geestes, dat zoovele Europeanen in Indië toonen."

Ook aan den schrijver Louis Couperus zijn de zenuwsloopende gevolgen van het verblijf van den volbloed in Indië niet ontgaan. Maar overigens heeft Couperus ook terecht ingezien, dat het niet alleen het klimaat is, dat voor ons noordsche ras schadelijk is, maar daarnaast het aan ons wezen, onzen aard en onze natuur vijandige van de gansche tropische wereld met haar vreemdrassige, donkere bevolking en haar animistische geestessfeer, waarin wij nu eenmaal krachtens onze afstamming niet thuishooren, op ons leven als gif inwerkt. In zijn roman „Stille Kracht", die juist daarom zoo belangrijk en van biologische waarde is, omdat hij hierin zoowel het probleem der tropen voor den Europeaan behandelt als ook het vraagstuk van den indo, beschrijft Couperus hoe naast Eva Eldersma, een noordrassige vrouw, ook de sterke noordsche figuur van Van Oudijck ten slotte, niet door het klimaat alleen en evenmin door de ondervonden geweldige tegenslagen in zijn huwelijksleven, die hij door zijn mannelijkheid overwint, maar juist door de „stille kracht" van Indië gebroken wordt. Wat die stille kracht is, brengt hij aldus onder woorden: „En hij geloofde aan een haat, die rondom hem walmde uit den haatdragenden grond, als een pest. Hij geloofde aan een kracht, een stille macht, vijandig aan ons temperament, aan ons bloed, aan ons lichaam, aan onze ziel, aan onze beschaving, aan al wat ons goeddunkt te doen en te zijn en te denken."

Met een zeldzame scherpte, fijnheid en voortreffelijkheid heeft Couperus de vijandige tegenstelling tusschen onze wereld en die der tropen hier instinctief aangevoeld en geschetst.

Alleen reeds de bloeddoorschijnende huid maakt den noordrassigen mensch ongeschikt voor te groote hitte en te sterke bestraling. Hieraan verandert ook het klimaat van het hooggebergte niets. Door de ijle lucht is de

verwarming van den grond in het hooggebergte vaak zoo sterk, dat zelfs de inlanders schoeisel gebruiken om hun voetzoolen niet te branden.

Mommsen maakt melding, hoe de strijdvaardigheid der Kimbren in den slag bij Aquae Sextiae in 102 v. T. tengevolge van de provençaalsche zonnehitte verslapte en deze hun spierkracht verminderde. Het daarop volgende jaar leverden de Kimbren in de Po-vlakte nogmaals slag tegen de Romeinen bij Vercellae. Ook nu weer leden zij hevig door de warmte. Plutarchus schrijft over dezen slag het volgende: „Gewend om koude te verdragen, werden zij door de hitte ontkracht, geraakten hijgend in heftig zweeten en moesten de schilden voor het gelaat houden."

De Wandalen, die in den aanvang der Middeleeuwen een groot rijk hadden gesticht, dat zich over Spanje en Noordafrika uitstrekte, zijn door het ongeschikte klimaat en door ziekten als malaria verzwakt, meer en meer ontnoordscht en te gronde gegaan.

Voorbeelden van echt germaansche kolonisaties zijn Noordamerika en Canada, Zuidafrika en Australië. De Vereenigde Staten zijn aanvankelijk uitsluitend door blonde protestantsche emigranten — voornamelijk Angelsaksen, daarnaast Duitschers, Nederlanders en fransche blondharige Hugenoten — bevolkt geworden, dus door menschen van het Noordras. Grant heeft er op gewezen, dat ten tijde van den amerikaanschen burgeroorlog in de zestiger jaren, de kolonisten overwegend noordrassig waren en het donkerharige menschenslag er nog niet voorkwam. De romaansche menschen zijn hoofdzakelijk eerst daarna binnengekomen, gelijk ook de groote zwerm joodsche parasieten en sindsdien is ook het geboortecijfer van de noordsche raskern gedaald.

„De zuidelijke staten werden eveneens door Engelschen van het zuiverste noordsche bloed bevolkt, maar tegenwoordig bestaat hier, met uitzondering van in het gebergte, een aanzienlijker meerderheid van het brunette menschenslag dan in het noorden. Virginia ligt op denzelfden breedtegraad als Noordfrankrijk. Nooit echter zijn blonde menschen in staat gebleken zuidelijk van deze linie hun volle levenskracht te bewaren", verklaart Grant.

Zoodoende hebben van lieverlede, door een tegen-zifting, die het blonde raselement heeft weggeselecteerd en verdrongen, de zuidelijke staten der Unie een onbetwistbaar romaansch karakter gekregen, geheel verschillend van het noordelijke deel.

Luschan heeft er de aandacht op gevestigd, dat de sterfte van blonde kinderen in Kleinazië veel grooter is dan die van de donkere en dit is ook het geval voor andere streken met hetzelfde klimaat. Dus ook hier weer een negatieve zifting, die ontnoordschend

werkt, dat wil zeggen het bloed van het blonde ras aftapt.

De negerslaven, die te beginnen in de 17e eeuw in Amerika ingevoerd werden, dienden om den landarbeid te verrichten in de zuidelijke warme staten, waartoe de blonde noordrassige boer ongeschikt was, vanwege de daar heerschende bijna tropische hitte.

Het is bewezen, dat de blanke, als hij matig leeft, in de tropen een hoogen ouderdom bereiken kan. Maar dit raakt niet de kern van het probleem der kolonisatie in de tropen. *Bewezen moet worden, dat de blonde volbloed van noordsch ras zijn erfgezondheid na geslachten tropenleven niet inboet, tot zwaren landarbeid en andere lichaamsinspanning in staat is en dat zijn vruchtbaarheid niet geschaad wordt en zijn geest geen verandering ondergaat;* m.a.w. dat na eeuwenlange tropische kolonisatie zoowel zijn physische als zijn psychische teeltkracht, zoowel zijn voortplantingsvermogen als zijn scheppingsvermogen, in gezonden en krachtigen vorm gehandhaafd blijven.

De noordrassige geslachten in de tropen sterven, zooals niet anders te verwachten is, ook tengevolge van een achteruitgang in de vruchtbaarheid van de noordrassige vrouw, zonder uitzondering uit. Voorts staat vast, dat onder inwerking van een langdurig tropenverblijf, zonder nog een levenswijze van zwaren lichamelijken arbeid te hebben gehad, het lichaam van den blanke wijzigingen ondergaat. Biologisch is ook niet anders te verwachten.

De Boerenrepublieken in Zuidafrika, de britsche Kaapkolonie en het britsche Australië, hebben aangetoond, dat de klimaatomstandigheden in deze wereldgebieden niet al te ongunstig zijn geweest. Dat ook hier het noordrassige menschenslag op den duur door het donkerharige zal worden verdrongen, is niet twijfelachtig.

Door de voorstanders van volksverplanting naar de tropen wordt als voorbeeld eener tropische kolonisatie gewoonlijk Queensland aangehaald, het noordoostelijk gewest van het australische gemeenebest. Het is echter voorbarig thans reeds deze volksplanting als geslaagd te beschouwen en daaruit zonder eenig voorbehoud tot de geschiktheid van „blanke" kolonisatie in de tropen te besluiten. De tijd zal leeren, dat ook hier de gezondheid en de vruchtbaarheid zullen achteruitgaan. Indien geen nieuwe aanvulling met versch bloed plaats heeft, zal althans van een gezond gedijen van het blonde noordsche element en dus van een duurzame blonde nederzetting niets terecht komen.

Queensland ligt voor de helft benoorden den zuidelijken keerkring van 23 gr. 28′ en dus binnen den tropengordel. Meer dan 90% der bevolking is van britsche afkomst, de rest van italiaansche afstamming. Het gewest telt thans in zijn geheel 1 millioen inwo-

ners. Het is bekend, dat bij de groote toename van landverhuizers tijdens de goudkoorts tusschen de 70-er en 80-er jaren, een geweldige sterfte onder de menschen heeft huisgehouden. Ongetwijfeld zullen hierbij ook onder het blondharige menschenslag de meeste slachtoffers zijn gevallen en de minste onder de donkerharigen, die beter tegen het tropische klimaat bestand zijn. Deze zifting beteekent reeds een door de natuur aangebrachte correctie en aanpassing aan het tropische klimaat. Hoe de huidige verhouding van blondharigen tegenover donkerhargen in Queensland is, is mij niet bekend. Wel heb ik ergens gelezen, dat ook hier het klimaat reeds een zoodanige zifting heeft teweeggebracht, dat in Queensland het donkerharige menschenslag overwegend is. Ook is bekend, dat de bevolking in Australië zich zelf niet meer vervangt, omdat de australische vrouwen niet hun eigen aantal voortbrengen. De zelfvervangings-index (volgens Kuczynski) bedroeg 0.976 in het jaar 1933 en het geboortecijfer 16.39 blijkens gegevens aan McClearly ontleend. De afzonderlijke getallen voor Queensland staan mij niet ten dienste. Het geboortecijfer van 16.93 is echter zeer laag te noemen.

Ik heb er reeds de aandacht op gevestigd, hoe door een verschil in vruchtbaarheid een snelle rasverdringing of raswisseling kan plaats hebben, indien twee verschillende rassen — nemen wij thans aan een blondharig en een donkerharig ras — in gelijk aantal naast elkaar voorkomen, maar in vruchtbaarheid verschillen. Voor een tropisch gewest als Queensland zal een dergelijke raswisseling van zelf door een grootere sterfte onder het blonde menschenslag, dat tegen de tropische levenskring slecht bestand is, worden versneld. Dit verklaart, dat thans in Queensland de donkerharigen in de meerderheid zijn.

Als voorbeelden van geslaagde „blanke" kolonisaties is ook nog wel herinnerd aan die van de joden in Palestina en voorts aan de vestiging van Franschen en Italianen in Noordafrika, n.l. in Tunis en Algiers, terwijl dan verder nog de aandacht verdienen de jongste groote experimenten van het fascistische Italië, om italiaansche boeren en handwerkers naar Tripolis, Cyrenaica en naar de hoogvlakten van Abessynië over te planten.

Het kan niet ondienstig zijn, om ook deze verschillende volksverplantingen wat nader te beschouwen.

Van een geslaagde kolonisatie van joden in Palestina te gewagen, is eigenlijk een dwaasheid. Het is immers gebleken — naar trouwens te verwachten was — dat de joden als nomadisch en parasitisch volk, weinig lust voor den landarbeid aan den dag leggen en dezen arbeid nagenoeg geheel aan de Arabieren overlaten, om zelf in de steden den geld- en goederenhandel en hun nevenbedrijven te beoefenen, gelijk zij dat over de geheele wereld doen

en ook hun voorvaderen reeds van oudsher hebben gedaan. Een jood achter den ploeg blijft ten eeuwigen dage een tegenstrijdigheid. Van een geslaagde joodsche staatsvorming kan geen sprake zijn en dat zal ook wel nooit het geval worden. Trouwens zij, die omtrent de wereldomzwervingen van den eeuwigen Ahasverus geen onbekende zijn, weten, dat het sionisme met zijn streven naar een joodsch nationaal tehuis, niets met een waarlijke Sehnsucht naar een eigen vaderland te maken heeft. Dit sionisme dient slechts gemeenschappelijke politieke oogmerken van Juda en Brittanië, die in hun wereldbeheerschingsplannen zich in elkaars armen geworpen hebben en heeft met een opbouw van een joodsch vaderland niets te maken. Bovendien zijn de joden een bastaardvolk van een 8-tal verschillende rassen, waaronder eveneens van het vooraziatische en het oriëntaalsche ras. Van nature zullen zij beter aan het palestijnsche klimaat aangepast zijn. Uit hun gedijen in deze landstreken vallen echter in geen geval gevolgtrekkingen te maken omtrent de geschiktheid van dit klimaat voor noordrassige volken.

Omtrent de kolonisatie van Franschen in Algiers heeft juist de groote fransche rassenbioloog Vacher de Lapouge ons uitvoerig ingelicht in zijn werk „Les sélections sociales". In dit werk wijst Lapouge ons op de zifting der rassen als gevolg van de klimaatomstandigheden en betoogt eveneens de onmogelijkheid eener aanpassing van het blonde menschenslag aan een subtropisch klimaat. Naar dit noordafrikaansche gebied emigreerden aanvankelijk Spanjaarden en Maltezers. De blonde Noordfranschen en Duitschers die hierheen togen, zijn nagenoeg uitgestorven. „De algerijnsche kolonisatie werd beproefd met alle mogelijke elementen, maar heeft slechts vruchtbare resultaten gehad voor die populaties, die tot de mediterrane volken behooren en die resultaten zijn des te beter geweest, naarmate de immigranten met de inheemsche Kabylen-bevolking meer overeenkwamen", aldus schrijft Lapouge. Hetgeen thans Algiers bevolkt, is een door bloedvermenging verbasterde bevolking, maar geen volk van het fransche slag, voegt hij hier met nadruk aan toe.

De geweldige kolonisatie-experimenten van het fascistische Italië in Noordafrika en de hooglanden van Abessynië, hebben onze onverdeelde bewondering. Het italiaansche volk is eveneens een volk zonder ruimte en hongert naar landbouwgronden voor zijn, vooral sedert de machtovername van het fascisme, sterk wassende bevolking. Toch ben ik overtuigd, dat het ook in dit geval raadzaam zal zijn, uitsluitend Italianen uit het zuidelijke deel van het imperium naar het zwarte werelddeel over te brengen, wil men voor de toekomst eenige redelijke kans van slagen hebben. De zuidelijke bevolking van Italië is niet noordrassig, maar van een don-

kerharig menschenslag, meest van het mediterrane ras met een in slag van het oriëntaalsche ras en sedert eeuwen aan dit subtropische klimaat aangepast.

De kolonisaties van Duitschers in Brazilië zijn, naar mij uit een verhandeling gebleken is, ook niet zuiver gebleven. Er heeft bloedvermenging met de inheemsche bevolking plaats gehad.

„De kolonisaties slagen niet, behalve in het geval, dat de emigranten of een deel hunner, de bepaalde gunstige eigenschappen voor de aanpassing hebben...... Het is een groote naieviteit te gelooven, dat een ras zich op zekeren dag over de geheele aarde zou kunnen verbreiden en de andere verdringen en zich aanpassen aan alle klimaten, zonder zijn eigengeaardheden te verliezen", zoo oordeelt Lapouge. Hieraan kan de volgende uitspraak van Madison Grant over volksverplanting in den vreemde worden toegevoegd:

„Het slagen eener volksverplanting hangt af van de keuze der nieuwe landen en hun klimaatverhoudingen en de overeenstemming dezer laatste met de oeroude levenseischen van het verhuizende ras. De aanpassing van ieder ras aan zijn bizondere woonplaats is gegrond op een veelduizendjarige strenge natuurlijke teeltkeus, die niet ongestraft kan worden veronachtzaamd."

Ten onzent is het Kohlbrugge, die zich een scherp tegenstander heeft verklaard van tropische volksverplanting, waar hij zegt: „In een tropisch klimaat kan geen europeesch ras groeien: als Europeanen zijn allen, die naar Indië gaan en daar lang blijven, tot degeneratie gedoemd en als zij zelf nog aan dit proces ontsnappen, zijn zij toch in hun kinderen ten doode gedoemd."

In zijn „Die Wahlverwandtschaften" heeft ook Goethe, reeds lang voor alle moderne rassenbiologen het geheim van de levenswettelijke verbondenheid van ras, klimaat en bodem in zijn diepte doorschouwd en de wonderlijke eenheid van den mensch met zijn levenskring en de natuur, waarin hij thuishoort, aangevoeld. Waarschijnlijk is hem dit op zijn reizen naar Italië duidelijk geworden. Hetgeen Goethe heeft gezegd, is biologisch zoo juist en belangrijk, dat ik het hieronder laat volgen.

„Van de natuur zouden wij niets moeten kennen, dan hetgeen ons onmiddellijk levendig omgeeft; met de boomen die om ons heen bloeien, groenen, vrucht dragen, met iedere struik waaraan wij voorbijgaan, met iedere grashalm waar we overheen wandelen, hebben wij een echte verhouding, zij zijn onze echte landgenooten. De vogels, die op onze takken heen en weer huppelen, die in ons loof zingen, behooren ons toe, zij spreken tot ons van onze jeugd af en wij leeren hun taal verstaan. Men vrage zich af, of niet ieder vreemd schepsel, dat uit zijn omgeving gerukt is, een zekeren angstigen indruk op ons maakt, die slechts door gewoonte afgestompt wordt. Er is reeds een bont en rumoerig leven noodig om

apen, papegaaien en negers om zich heen te verdragen. Menigmaal als mij een nieuwsgierig verlangen naar zulke avontuurlijke dingen bekroop, heb ik den reiziger benijd, die zulke wonderen met andere wonderen in levendige dagelijksche verbinding ziet. M a a r o o k h ij w o r d t e e n a n d e r m e n s c h. N i e m a n d w a n d e l t o n g e s t r a f t o n d e r d e p a l m e n e n d e g e e s t e s g e s t e l d h e i d o n d e r g a a t b e s l i s t v e r a n d e r i n g e n i n e e n l a n d w a a r o l i f a n t e n e n t ij g e r s t h u i s h o o r e n."

Zoo liet Goethe Ottilie in haar dagboek over het verband tusschen volksdom en heemstede schrijven. Hij heeft reeds beseft, dat de emigratie naar den vreemde niet alleen een zaak is van lichamelijke gezondheid en een lang leven, maar dat het voor het gedijen van het ras en zijn kultuur noodzakelijk is, dat de mystieke samenhang van bloed, bodem en klimaat onverbroken blijft. [1])

Zoowel in het zuiden als ook in de tropen, dreigt voor het noordsche ras gevaar, zoowel voor zijn bloed als voor zijn kultuurgoed. Nietzsche verklaarde dan ook terecht: „Liever in het ijs leven, dan onder de verslappende zuidenwinden." In zijn „Nornenbuch" laat de dichter Bertram de germaansche zieneres de noorsche zeevaarders, die naar het zuiden uitzeilen, toeroepen:

> Süden ist Tod. Vergisst nicht
> Ihr seid Kinder des Eises.
> Sonne tötet euch schon
> Auf der Klippe des seidigen Meers.
> Zieht hin! Zieht hin!

Indien onze nederlandsche mannen en vrouwen, misleid door een ondeskundige voorlichting, als voortrekkers tot een massale uittocht naar Nederlandsch Guyana of Nieuw-Guinea zouden besluiten, dan zou dat niet slechts een flinke aderlating voor ons kostbaarste bloed beteekenen, maar dan zal het gevolg wezen, dat het moordende klimaat een meedoogenlooze opruiming onder hen zal houden en dat deze tropische gebieden tot het kerkhof worden van de germaansche raskern van ons volk. Ook de hoogvlakten der tropen hebben geen biologische en klimaatomstandigheden, dat zij voor ons noordsche ras een geschikte nieuwe Heimat zouden bieden.

---

1) Het is zeker geen toeval, dat in onze moedertaal: aarde, aarden, ontaarden, denzelfden stam hebben. In deze taalsymboliek is de geheimzinnige samenhang terug te vinden van ziel, bloed en bodem. Op vreemde aarde aardt de Germaan niet, maar ontaardt, d.w.z. verliest zijn eigenaard in letterlijken en figuurlijken zin.

Uit het voorgaande is het ons duidelijk geworden, dat de landverhuizing naar onze tropische bezittingen geen uitzicht biedt, om den landhonger onzer boerenbevolkng te bevredigen en om een aanzienlijk deel onzer bevolkingsaanwas op te vangen en een goed bestaan te verzekeren.

Ik heb reeds gezegd, dat degenen, die zich met ons bevolkingsvraagstuk hebben bezig gehouden, nog andere wegen hebben aangegeven om in de voedsel- en ruimtenood te voorzien en voor de toekomst nieuwe arbeidsmogelijkheden te scheppen. In de eerste plaats zijn zij van meening, dat nog niet alle mogelijkheden uitgeput zijn, om de opbrengsten te verhoogen door een intensiveering van onzen landbouw. Voorts hebben zij opgemerkt, dat er nog vele oppervlakten zijn, die voor landbouwdoeleinden geschikt te maken zijn. Men denkt hierbij dan niet slechts aan het droogleggen van nog aanwezige moerassen, maar eveneens aan een ontginning der heide- en zandgronden. Daarnaast bepleiten zij een verder doorgevoerde industrialisatie van ons land, waardoor tevens aan de behoefte naar werkverruiming zal worden tegemoet gekomen.

Van een rassenhygiënisch standpunt beschouwd, is de bestaande verhouding tusschen zielental en levensruimte voor ons volk alreeds een noodtoestand en heeft de industrialisatie bereids dusdanige afmetingen aangenomen, dat zij een wanverhouding in het leven heeft geroepen tusschen stad- en landbevolking. Volgens de laatste beroepstelling is het aantal in den landbouw, de jacht en visscherij werkenden in de laatste tientallen jaren op onrustbarende wijze gedaald en bedroeg, zooals uit bijgevoegd staatje (tabel 4) valt op te maken, aan het einde van 1930 nog slechts 20 %. [1]).

Beroepsopbouw in procenten

	1899	1920	1930
Landbouw, jacht en visscherij ...	30.84	23.61	20.60
Industrie	33.62	37.72	38.80
Handel en verkeer	16.58	21.31	23.35

Tabel 4.

Hand in hand met de industrialisatie neemt ook het proces der *versteedsching* toe, d.w.z. de groei der steden door landvlucht der plattelandsbevolking. Op dit versteedschingsproces moet ik hier in het bizonder de aandacht vestigen, omdat het schadelijk is voor de erfgezondheid van de noordrassige kern van ons volk.

Het staat vast, dat onze germaansche voorvaderen een boerenvolk waren, d.w.z. zij waren niet slechts landbouwers en veetelers en huisdierfokkers, maar in het algemeen menschen, die hun le-

[1]) De in deze en de volgende tabellen vermelde gegevens zijn ontleend aan de publicaties van het Centraal Bureau voor Statistiek.

vensonderhoud voornamelijk zochten in de voortbrenselen van de natuur, waartoe behalve de landbouw tevens de jacht en de visscherij behoorden. Het boerendom ligt in den aard van alle noordrassige volken. Onze zucht naar buiten, naar water, bosch en heide, de liefhebberij naar groentetuintjes onzer arbeiders, de instelling van weekeinden om naar buiten te kunnen gaan, het buiten wonen van vele menschen, die in de groote stad hun werkkring hebben, dat alles bewijst nog altijd onze onveranderde boerennatuur. Darré heeft gezegd: „Het boerendom der Indogermanen was hun noodlot. Met de erkenning hiervan verkrijgt men den sleutel om de wezenskern van alle indogermaansche kultuur en ook haar opgang en neergang in het licht der geschiedenis te kunnen ontsluiten en te doorgronden."

De versteedsching is reeds daarom schadelijk, omdat zij ontnoordschend werkt. De blonde noordsche mensch verdraagt de groote stadslucht niet, die hem in geestelijk en lichamelijk opzicht schaadt, omdat zij hem ontwortelt en van zijn boerenaard doet vervreemden. B o v e n d i e n d o e t d e g r o o t e s t a d s l u c h t d e v r u c h t b a a r h e i d v a n h e t b l o n d e m e n s c h e n s l a g a f n e m e n, t e n g e v o l g e w a a r v a n d e n o o r d r a s s i g e e r f s t a m m e n i n d e s t e d e n n a w e i n i g e g e s l a c h t e n u i t s t e r v e n, t e r w i j l j u i s t d e d o n k e r h a r i g e e n m i n d e r w a a r d i g e r a s e l e m e n t e n e r b e t e r g e d ij e n e n z i c h v e r m e e r d e r e n. De achteruitgang van het geboortecijfer in onze groote steden is waarlijk onrustbarend, zooals bijgaand staatje aantoont.

Aantal geboorten per 1000 zielen

	1930	1936
Gemeenten met meer dan 100.000 inwoners	18.53	15.85
Gemeenten met 50001—100000 inwoners ..	20.50	19.92
Gemeenten met 20001—50000 inwoners ..	23.43	19.93
Gemeenten met 5001—20000 inwoners ..	25.01	22.40
Gemeenten met 5000 en minder inwoners	25.77	22.66

Tabel 5.

De groei der steden geschiedt nagenoeg uitsluitend door het toevloeien van nieuwe inwoners, die uit het platte land komen en dit is weer mogelijk, door den grooten kinderrijkdom van onze boerenbevolking, welke ook uit tabel 5 duidelijk zichtbaar is. Zonder het platte land zijn de steden tot uitsterven gedoemd. Reeds hieruit springt in het oog, dat een krachtig en groeiend boerendom een levenseisch blijft voor ons volk. H e t b o e r e n d o m i s d e e e u w i g e b l o e d b r o n v a n o n s n o o r d r a s s i g e v o l k en daarom moet er voor zorg gedragen worden, dat deze

bron niet verdroogt en aan de versteedsching des volks een halt wordt toegeroepen.

Aandeel dat de volgende groepen in de bevolking innemen

	1840	1930	1936
Gem. met meer dan 100000 inw.	16.68)	27.24)	26.65)
Gemeenten met 50001—100000 inw.	6.85)31.95	10.01)48.71	10.74)48.74
Gemeenten met 20001— 50000 inw.	8.42)	11.46)	11.35)
Gemeenten met 5001— 20000 inw.	34.05	30.05	30.49
Gemeenten met 5000 en minder inw.	34.01	21.23	20.77

Bevolking van Nederland

1830	2.600.000 zielen, waarvan ongev. 1/3 deel in de groote steden woonde
1930	8.000.000 zielen, waarvan ongev. 1/2 deel in de groote steden woonde

Tabel. 6.

Uit tabel 6 blijkt, dat het nederlandsche volk eigenlijk reeds verregaand versteedscht is en overgeïndustrialiseerd, omdat reeds de helft van het zielental in de groote steden is geconcentreerd. Vooral de democratie met haar joodschen geest is in dit opzicht voor ons noodlottig geweest, omdat zij de boeren liet verkommeren en daardoor de landvlucht in de hand heeft gewerkt. In plaats er voor te zorgen, dat deze hoogst belangrijke volkskern behoorlijke inkomsten voor haar arbeid gewaarborgd kreeg, bevorderde men om der wille van de joodsche macht en het joodsche kapitaal de industrie, en liet zelfs onder het bedriegelijke voorwendsel, dat er overproductie was, maar in werkelijkheid omdat de joden den boycot over Duitschland hadden uitgesproken, de landbouwvoortbrengselen en het vee, waarvoor afzet in Duitschland mogelijk was, vernietigen. Eigenlijk is onze landbouw zelf reeds voor een groot gedeelte geïndustrialiseerd en van het joodsche kapitaal afhankelijk.

Het zwaartepunt van het volk moet echter weer naar het boerendom worden verlegd, d.w.z. ons volk moet weer verboeren, wil het in de toekomst zijn gezondheid behouden. „Het is vanzelfsprekend, dat het duitsche volk nooit meer een zuiver boerenvolk kan worden. Maar een zooveel mogelijk boerenvolk moet het worden", zoo verklaart Günther en dat geldt natuurlijk ook voor ons. In hoeverre een dergelijke verboering ook in de middelpunten van industrie te benaderen is, dat zal aanstonds uit hetgeen in Duitschland geschiedt, nader blijken.

Wij weten niet precies, waar de grens ligt in de verhouding tusschen stadsbevolking en boerendom, d.w.z. waar de kinderrijkdom

van den boerenstand niet meer toereikend zal zijn om bij de geringe vruchtbaarheid der stedelijke bevolking, het volksbestand gelijk te doen blijven. Wij zien echter, dat het bloed in de groote steden verdroogt en dat ook de verhouding tusschen stad- en landvolk bij ons steeds ongunstiger wordt. Het aantal boerengeslachten heeft immers al geen mogelijkheid meer om zich uit te breiden, omdat ten onzent geen noemenswaardige landwinning meer mogelijk is. Ons boerendom heeft zijn maximale grens bereikt.

Welke zijn nu de optimale levensvoorwaarden voor een noordrassig volk t.a.v. de verhouding zielental en levensruimte? Ook deze kennen wij niet nauwkeurig, maar dat is ook niet noodig. Met onovertroffen klaarheid heeft alweer de Führer dit biologische vraagstuk doorschouwd en in zijn politieke testament ons den weg gewezen en de grondslagen voor de toekomst vastgelegd. Hij schreef: „Houdt het Rijk nimmer voor beveiligd, indien het niet voor eeuwen aan ieder kind van ons volk zijn eigen stuk grond en bodem vermag te geven." (blz. 754). Ook voor ons zijn deze voorwaarden onafwijsbare levenswet.

De vraag naar de gunstigste voorwaarden voor het gezonde gedijen en dus ook voor den krachtigen groei van een noordrassig volk, is niet in de eerste plaats een voedselprobleem, zooals leeken in het algemeen gelooven. Het is bij de moderne versnelde verkeerstechnische mogelijkheden een klein kunstje om een bevolking van een wereldstad met 10000 zielen per vierkante K.M. naar behooren te voeden en gezond te houden; maar om daarbij ook de voortplanting, de wil tot het kind op een zoodanig peil te houden, dat zij een behoorlijken groei van het volk tot gevolg heeft en tevens de rassische erfgezondheid gewaarborgd wordt, dat zal niet mogelijk zijn. Want men bedenke, dat het voor de rassische erfgezondheid niet alleen noodwendig is, dat het zielental groeit, maar dat daarnaast de kwaliteit van de menschen wordt opgevoerd en dat dus de hoogwaardige erfstammen zich vermeerderen, terwijl de voortplanting der minderwaardige erfstammen afneemt of tot stilstand komt.

Ook mag men zich niet voorstellen, dat het erfgezondheidsprobleem slechts afhankelijk is van de algemeene volkswelvaart. Hiermee wil ik natuurlijk geenszins ontkennen, dat goede huishoudkundige en sociale omstandigheden een zeer grooten invloed hebben op den voortplantingswil. Dit volgt reeds uit de even plotselinge als geweldige stijging van het aantal huwelijken en geboorten na de machtovername door Hitler in 1933. Het nationaal-so-

cialisme heeft niet slechts de fenomenale werkloosheid in Duitschland in korten tijd opgeheven en daardoor het algemeene welvaartspeil verhoogd, maar het heeft tevens alle mogelijke sociale maatregelen getroffen, die het vroege huwelijk en het kinderverlangen bevorderen, zooals huwelijksleeningen, verminderde belastingdruk bij vermeerdering van het kindertal, enz. Al deze maatregelen zijn niet zonder gunstige gevolgen geweest voor de stijging van het geboortecijfer, dat tijdens de republiek van Weimar een zeer lagen stand bereikt had. Burgdörfer heeft echter aangetoond, dat hierbij ook de politiek zelf een niet te onderschatten invloed heeft op den voortplantingswil van het volk, want ook de huwelijksvruchtbaarheid is in Duitschland sterk omhoog gegaan. Dit verschijnsel moet worden toegeschreven aan den invloed van de nationaal-socialistische wereldbeschouwing op de geestelijke instelling en levenshouding van het volk. De statistieken in Duitschland hebben volgens Burgdörfer n.l. ondubbelzinnig bewezen, dat een aanzienlijk deel van de toename van de huwelijksvruchtbaarheid, ook bij de reeds vele jaren gehuwde echtparen, moet worden toegeschreven aan die veranderde geestesgesteldheid, d.w.z. aan het bij vele echtparen ontwikkelde besef, dat zij mede verantwoordelijkheid dragen voor de toekomstige groei en levenskracht van het duitsche volk.

Intusschen ontkomt geen noordrassige mensch aan den invloed van den voor hem schadelijken grootstedelijken levenskring, die aan de boerennatuur van zijn noordsche wezen geweld aandoet. Het gevleugelde woord dat de mensch bij brood alleen niet leven zal, geldt in hooge mate voor den noordrassigen mensch. Juist een voldoende levensruimte en een natuurgebonden bestaan, zijn essentieel voor het gezonde gedijen van den blonden germaanschen mensch. Deze heeft behoefte aan een omgeving, waarbij hij zich in de natuur kan vermeien. Hij heeft velden, bosschen, heiden en watervlakten noodig, waar hij lichaam en geest kan ontspannen. In de groote stad moet hij dat alles ontberen en verliest hij de verbinding met de natuur en dus met den levensgrond van zijn boerenaard. Hieruit blijkt welke nadeelen en gevaren er van een verder doorgevoerde industrialisatie dreigen. Daarbij komt nog, dat een groote levensruimte noodzakelijk is voor het in stand houden van een natuurlijke teeltkeus, van een kwaliteitszifting. De industrialisatie en ook het groote stadsleven, werken vervlakkend, maar de arbeid en het leven op het land niet. De germaanschnoordsche mensch moet levensstrijd hebben. Bij massale industrialisatie is het strijdtooneel voor den levenskamp gelijk gemaakt en daardoor is er geen strenge en harde teeltkeus en ontstaat op den duur verweekelijking en ontaarding.

In zijn geschrift „Die Verstädterung" en in zijn omvangrijke

soziologische studie „Das Bauerntum als Lebens- und Gemeinschaftsraum", heeft Günther aan de hand van tal van voorbeelden en argumenten uiteengezet, waarom de industrialisatie en de versteedsching in biologisch opzicht ontaardend inwerken op den noordschen mensch en hem daarom noodlottig worden.

De stad is voor den germaanschen mensch een kunstmatige omgeving, die met zijn gejaagde bedrijvigheid, zijn „joodsche haast" een kwaden invloed uitoefent op de instincten en de psyche en dientengevolge ontboerend en ontwortelend inwerkt. De stadsgeest is de geest van den massamensch, ook al vindt men in de stad een hoogere en verfijnde kultuur. Toenemende versteedsching en toenemende industrialisatie beduiden dan ook een toenemende teelt van den massamensch, den mensch van den loopenden band, omdat voor dezen mensch de levensomstandigheden gunstiger worden. Alleen op het land en zijn dorpsgemeenschappen blijft het oude overgeleverde mythische geestesgoed in den vorm van folkloristische spelen en feestelijkheden, welke alle samenhangen met en hun oorsprong vinden in het eeuwige rhythme van den kringloop der natuur met zijn worden en vergaan, voor kinderen en volwassenen bewaard; en ook dit is noodzakelijk, willen wij onzen noordschen levensgrond niet verliezen en onze boerenaard geweld aandoen. Want juist hierin schuilt het diepgaande verschil tusschen het boerenberoep — en hierbij dient ook het beroep der handwerkers en handnijveren in de dorpen te worden gerekend — en het ambtelijke of het arbeidersberoep in de groote steden, dat het eerste niet alleen een beroep is, maar bovendien geleefde eigenaard.

„Het zal wel is waar mogelijk zijn, om een stadsgeaard menschenslag te teelen; of echter zijn geestelijk leven, ook al bedient hij zich van de duitsche taal, dan toch nog als duitsch kan gelden in den zin der kultuurwaarden, die wij als duitsch aanvoelen? Of niet duitsch zoo veel beteekent als in wezen boerlijk?" Zoo vraagt Günther zich af. Deze vooraanstaande rassenbioloog heeft daarbij aangetoond, dat ook in zedelijk opzicht het landelijk leven veel natuurlijker en gezonder is en dat van de stedelijke samenleving een minder goeden moreelen invloed uitgaat.

De landhonger van een groeiende bevolking dwingt tot landvlucht en werkt aldus de versteedsching en industrialisatie in de hand, deze beide euvelen, die uit rassenbiologisch oogpunt zoo fnuikend zijn voor ons noordsche wezen en zijn erfgezondheid. Bovendien komt onze voedselpositie, d.w.z. onze eigenproductie daarbij in een steeds ongunstiger verhouding tegenover het groeiende zielental. Immers door de onmogelijkheid van verdere uitbreiding der landbouwgronden, komt ook de verhooging van de eigenproductie tot stilstand.

De noordrassige mensch moet geen fabriekskoelie worden en ook geen massamensch, maar een natuurverbonden wezen blijven, ook al woont hij in een groote stad of werkt in de bureaus en in de fabrieken. Hitler heeft dat terdege ingezien en zijn geweldig woningbouwplan, dat zoo grootsch is van opzet en reeds door een decreet tot een begin van uitvoering is gekomen, is daarmee in overeenstemming. In dit woningplan zullen voor de arbeiders en voorts ook voor het vaste personeel der militaire en politie-corpsen en al wie verder daarvoor in aanmerking komen, niet slechts woningen gebouwd worden die waarlijk op vorstelijke wijze ruimte bieden aan groote gezinnen en die van alle moderne gemakken zijn voorzien, maar bovendien zullen aan die woningen flinke stukken grond verbonden zijn, die gelegenheid zullen bieden voor kleinen landbouw en door den bewoner met zijn familie in zijn vrijen tijd kunnen worden bewerkt. Door dergelijke tuindorpen zal de arbeider en de kleine ambtenaar zijn verbinding met zijn boerenaard niet verliezen.

„Het Duitsche Rijk zal een boerenrijk zijn, of het zal ten onder gaan", heeft de Führer ergens gezegd. Deze levensvoorwaarde geldt ook voor ons nederlandsche volk, wil het zijn hoogwaardige noordsche erfmassa behouden. Ook voor ons is daarom de levensregel: „t e r u g n a a r h e t l a n d", een dwingend gebod. Deze regel moet dan in algemeenen zin worden opgevat, dat er weer een gezondere verhouding dient te komen tusschen land- en stadsbevolking. De groei der steden en de verdere industrialisatie moeten in het belang van onze erfgezondheid worden tegengehouden. Slechts wanneer op een verboering wordt gewerkt door het stichten van nieuwe erfhoeven en voorts door een grootsch opgezet woningbouwplan als door den Führer werd bevolen, is een groei der steden en een uitbreiding der industrie mogelijk zonder schade voor onze erfgezondheid.

Vooral het zoo spoedig mogelijk scheppen van zooveel mogelijk nieuwe erfhoeven in denzelfden geest als door den rijksboerenleider Walther Darré in Duitschland is geschied, is een gebiedende eisch, omdat dit beduidt de veiligstelling van onze volksche bloedbron. Het zal daarbij wel noodwendig zijn om vele miniatuurbedrijven, die ternauwernood een bestaan opleveren, op te heffen, maar daaraan zal bij de ver doorgevoerde verkaveling onzer landbouwgronden als gevolg van ons ongermaansche bodemrecht, niet te ontkomen zijn. Voor de vrijgekomen boeren zouden wij elders nieuwe gronden moeten zien te verkrijgen. Daartoe is in de eerste plaats noodig een uitbreiding van onze levensruimte met nieuw kolonisatiegebied. Deze kan alweer alleen hier in Noordeuropa, hetzij in het westen, hetzij in het oosten gezocht worden. Het nieuwe terrein zou naar zijn klimatologische en landschappelijke

gesteldheid aan onze typische nederlandsche eigenheden moeten beantwoorden. Sterk bergachtige streken zouden voor ons volk ongeschikt zijn.

Maar de groote vraag is, hoe komen wij aan nieuwe levensgebieden, aan nieuw land? De geschiedenis heeft genoegzaam geleerd, dat nieuwe levensgrond niet door pacifistisch gemijmer, noch door democratisch geklets of door joodsch gesjacher te winnen is, maar dat de aarde, waar thans vreedzaam de ploeg van den nijveren landman doorheen klieft, met het bloed der vaderen gedrenkt is. Waar thans het vroolijke gezang van de jeugd weerklinkt, galmde eens het krijgsrumoer. Hitler schreef op de eerste bladzijde van zijn boek: „Eerst wanneer de grenzen van het rijk ook den laatsten Duitscher omsluiten, zonder langer de zekerheid van zijn voeding te kunnen verschaffen, ontstaat uit den nood van het eigen volk het moreele recht tot het verwerven van vreemden grond en bodem. De ploeg is dan het zwaard en uit de tranen van den oorlog groeit voor de nakomelingschap het dagelijksch brood."

V o o r o n s n e d e r l a n d s c h e v o l k i s d i e n o o d t o e s t a n d r e e d s l a n g a a n g e b r o k e n. Wij zijn overbevolkt, overversteedscht, overgeïndustrialiseerd en ontboerd. Ook wij zouden nu het moreele recht hebben om het zwaard te aangorden en op verovering van nieuwen levensgrond uit te trekken. Maar hier zijn wij door de bloote omstandigheden van onze kleinheid, lamgeslagen. A l s „z e l f s t a n d i g e" k l e i n s t a a t l o o p e n w ij o n h e r r o e p e l ij k v a s t, o m d a t v o o r o n s g e e n u i t z i c h t b e s t a a t o m n i e u w l a n d t e v e r o v e r e n e n o n z e n l a n d h o n g e r t e s t i l l e n. Er staan ons in dit geval slechts twee wegen open, n.l. wij zouden op massale schaal naar den vreemde moeten trekken, naar gebieden die nog dunbevolkt zijn, zooals Canada en Australië, of wel wij zouden onze geboorten moeten beperken. Uit het voorgaande is het echter duidelijk geworden, dat geen van beide mogelijkheden in aanmerking komen, tenzij wij onszelf als volk willen opgeven. In het eerste geval immers zal ons beste en meest ondernemendste bloed ten voordeele strekken van vreemde staten en door assimilatie voor het eigen volksdom verloren gaan. In het tweede geval gaan wij onherroepelijk den volksdood tegemoet.

D e o n a f h a n k e l ij k e k l e i n s t a a t N e d e r l a n d b i e d t v o o r h e t n e d e r l a n d s c h e v o l k g e e n t o e k o m s t m e e r. Hier wreekt zich alweer de noodlottige, niet door het volk gewilde afscheiding van het Duitsche Rijk bij den Westfaalschen Vrede van 1648. Ik herhaal hier hetgeen ik reeds in mijn boek geschreven heb: „Het Duitschdom is onze lots-

beschikking, omdat leven en dood afhangen van onze verhouding tot dit Duitschdom."

De geweldige gebieden die door het Derde Rijk in het oosten en in Noordfrankrijk zijn veroverd en vergeleken bij onze bevolkingsdichtheid nagenoeg menschenleeg zijn en voor zoover het Noordfrankrijk betreft, gedeeltelijk leeg zouden zijn te maken, omdat voor de, wegens haar kinderschuwheid, reeds stervende fransche bevolking in het onbezette gebied meer dan voldoende levensruimte over is [1]), vormen de mooiste kolonisatiegebieden. Het zou voor ons volk een groot voorrecht wezen, wanneer door den Führer ook aan ons zou worden gegund om aan de kolonisatie van de nieuw veroverde gebieden te mogen deelnemen. Vooral ook de streek van den Warthe-gouw, die ik door eigen aanschouwing ken, is door zijn vlakheid en waterrijkdom bij uitstek voor een volksverplanting van nederlandsche boeren en handwerkers geëigend. Het zou buitendien niet de eerste maal wezen, dat het dietsche bloed „naar Oostland" zou trekken voor een kolonisatie van duitschen bodem.

Maar ook het gebied benoorden de Somme en de Oise tot aan de belgische grens is nagenoeg menschenleeg. De bekende germaansche voorvechter in de fransche Nederlanden Gantois, noemt dit gebied een ruimte zonder volk en schrijft hierover, dat het met uitzondering van het industriegebied rondom Rijsel, een bevolkingsdichtheid heeft, welke varieert tusschen 50 en 69 per vierkante KM. [2]). Deze streek is als gevolg van de fransche ontgermaniseerings-politiek nagenoeg geheel ontboerd. Volkskundig is de hier wonende bevolking volgens Gantois, nog volkomen germaansch, al zijn deze oorspronkelijke Nederlanders geheel verfranscht en hebben hun oorspronkelijke moedertaal verloren. Gantois noemt deze streek dan ook het grensland.

Willen wij rechten doen gelden op een deel van deze door de Duitschers veroverde gebieden, dan is het vanzelfsprekend ook de plicht van onze nederlandsche mannen om naast hun duitsche broeders op de slagvelden te staan, om Duitschlands toekomst, die ook onze toekomst is, te verzekeren. Maar hieruit volgt dan tevens, dat wij terug moeten naar den toestand van voor 1648 en weer in het Duitsche Rijk moeten worden opgenomen.

---

1) In Frankrijk zijn geheele dorpen verlaten en liggen groote stukken grond wegens gebrek aan landbouwers braak.

2) J. M. Gantois. Ein ethnographisches Bild der französischen Niederlande. De Vlag. März. 1941.

Ik zie geen anderen weg die voor ons volk openligt. Of zou men wenschen, dat wij toch maar een „onafhankelijken" kleinstaat bleven en nieuw gebied als geschenk uit duitsche hand zouden ontvangen? Als wij dat doen, zijn wij eerlooze parasieten.

Nu zijn er bereids stemmen opgegaan, die de vrees hebben geuit, dat door een volksverplanting van Nederlanders in het oosten, deze Nederlanders te midden van een duitsche bevolking op den duur toch ook voor ons volk zouden verloren gaan, omdat zij langzamerhand van eigen volk zouden vervreemden en met de duitsche bevolking versmelten.

Ik deel deze vrees voor vervreemding in het geheel niet. In de eerste plaats zijn wij Nederduitschers en dus ook van „duitschen bloede". Bloed behoort bij bloed. Ik twijfel niet, dat de Nederlanders zich tusschen hun duitsche broeders geheel thuis zullen gevoelen, zooals ook reeds is aangetoond door de duizenden Nederlanders, die voor en na den oorlog in Duitschland hun brood vonden. Wanneer zorg gedragen wordt, dat de Nederlanders in land- en dorpsgemeenschappen worden samengebracht — en dat is niet anders te verwachten bij de duitsche kolonisatie-methoden, omdat men ook de teruggekeerde Volksduitschers bijeengehouden heeft — dan is voor zoo'n ont-nederlandsching geheel niet te vreezen. Juist het nationaal-socialisme erkent immers de groote waarden van de bodemvaste kulturen en dus ook van de rijke verscheidenheid, die het duitsche volk in dit opzicht in zijn verschillende stammen biedt.

Blijft de dorpsgemeenschap bewaard, dan blijven ook de eigen zeden en gebruiken gehandhaafd. Het is gebleken, dat de in de Middeleeuwen „naar Oostland" weggetrokken Dietschers, hun eigenaard zelfs nu, na vele eeuwen, niet hebben ingeboet. Onder de thans vrijwillig uit Wolhynië in Polen naar het Rijk teruggekeerde Volksduitschers, bevonden zich ook eenige duizenden „Hauländers", die aan den roepstem van den Führer hadden gehoor gegeven. Deze Hauländers zijn de nazaten der vroegere Dietschers, een zestiental families, die tot een gemeenschap van een 6000-tal zielen zijn vermeerderd. Ofschoon zij hun moedertaal hebben verloren en den band met het stamland reeds eeuwen volkomen was doorgesneden, hebben deze Hollanders — want de naam Hauländer is van Hollander afgeleid — zich toch niet met de Polen vermengd en zijn een eigen gemeenschap gebleven, die ook haar eigen gewoonten heeft behouden. Rassisch zijn deze Hauländers het zuiverst gebleven van alle Volksduitschers. Mij trof het, dat de mannen en jongens naar hollandsche gewoonte hun handen in den broekzak staken!

Ik geloof dan ook niet aan de kwade vermoedens en aan den kletspraat, dat wij als Nederlanders onder onze duitsche broeders

„verloren" kunnen gaan, omdat wij evengoed als de Westfalers, Nederrijnlanders, Holsteiners, Hannoveranen en als alle Nederduitschers, leden zijn van eenzelfde grootduitsche familie. Bij onze opname in het Groot-Duitsche Rijk zouden wij niets kunnen verliezen, maar alleen kunnen terugwinnen, wat wij sedert 1648 verloren hebben, n.l. ons duitsche bewustzijn, onze duitsche mythe. De vervreemding, waarvoor men juist zoo'n vrees koestert, zal juist integendeel omslaan in een verinnerlijking en een verrijking van ons kultureele leven, waarbij wij weer zullen aanknoopen aan onze oeroude tradities.

Hier zij nog op een omstandigheid gewezen, die naar mijn meening zeer zeker ook van duitsche zijde ernstige aandacht verdient, n.l. het feit, dat poolsche landarbeiders bij honderdduizenden, ook reeds voor den oorlog, in den duitschen landbouw worden gebruikt en waarvoor het grootgrondbezit zelfs een zekere voorkeur aan den dag legt. Het poolsche volk, dat hoofdzakelijk tot het oostbaltische ras behoort, is een beslist minderwaardig volk. Men dient te overwegen, of het niet beter zou zijn, om al die poolsche land- en industriearbeiders gaandeweg door Nederlanders en Vlamingen te vervangen. De poolsche arbeiders vormen een gevaar, dat niet zoo onschuldig is, als sommigen wel meenen, omdat zij poolsche bevolkingseilanden doen ontstaan en poolsche bastaarden, die zich niet laten verduitschen, naar uit de ervaring van eeuwen gebleken is en waarvan de verduitsching ook bepaald onwenschelijk zou zijn. Burgdörfer heeft gewezen op het voor het Duitsche Rijk in de toekomst te verwachten tekort aan arbeidskrachten — als gevolg van den geboorte-teruggang in de jaren van den Wereldoorlog en daarna — waardoor Duitschland in de volgende dertig jaren millioenen arbeiders noodig zal hebben. Ook de „Ansiedlung" van 500000 Volksduitschers zal dit tekort niet kunnen opheffen. Voor onze nederlandsche en vlaamsche volksgenooten zullen door de verhuizing naar Duitschland veel betere levensomstandigheden aanbreken, terwijl aan het ontstaan van nederlandsche eilanden te midden van de duitsche bevolking geheel geen gevaren verbonden zijn, maar uitsluitend voordeelen, omdat het nederlandsche en het vlaamsche volk rassisch hoogwaardig zijn en historisch en volkskundig tot het duitsche bloed behooren.

Een waarlijk grootscheepsche verhuizing en overplanting van Nederlanders en Vlamingen „naar Oostland" is uit organisatorisch oogpunt geen bezwaar; dat is reeds door de moeilijke verhuizing en Ansiedlung van Volksduitschers uit de baltische en slavische

landen aangetoond. Voor Nederlanders en Vlamingen zou deze verplanting niet alleen, zooals ik reeds verklaarde, geen verlies beteekenen, maar een verrijking en bovendien een voor de erfgezondheid zeer wenschelijke vermindering van de bevolkingsdichtheid, die ook aan de verhuizende volksgenooten en daarmee dus aan het geheele volk ten goede zal komen. Eerst als dat geschied is, zou men in ons land een aanvang kunnen maken met een reagrariseering en verboering der bevolking, den ongezonden groei der steden kunnen bedwingen en al die maatregelen kunnen treffen, die uit rassenhygiënisch oogpunt dringend noodzakelijk zijn.

Ik herhaal: de onafhankelijke miniatuurstaat Nederland biedt aan zijn groeiende bevolking geen toekomst meer; maar ook Groot-Nederland zou aan het dietsche volk geen toekomst kunnen verzekeren, omdat het geheele dietsche land overbevolkt is. Hoe zou men ooit weer het kinderverlangen en de voortplantingswil kunnen stimuleeren en onze bloedbron veilig stellen, zonder een boeren- en kolonisatie-politiek, zonder een algemeene verboering als hiervoor besproken is?

Het geheele probleem van onze toekomst is een ruimte-probleem en hiervoor is slechts een oplossing mogelijk en dat is: terug in het Groot-Duitsche Rijk. Die dat niet inziet, die geve een anderen weg aan.

Ik draag de innige overtuiging, dat de totale opname der Nederlanders en Vlamingen in het Rijk, beide volken ten zegen zal zijn en den weg weer zal vrijmaken voor het losbreken hunner scheppende vermogens, die naar een roemrijke geschiedenis getuigt, in deze volken aanwezig zijn, doch door een gemis aan machtsbewustzijn, blijven rusten. Pas als zij weer de hun toekomende plaats onder de duitsche stammen zullen innemen, zullen door het herboren machtsgevoel de sluimerende scheppingskrachten weer tot leven komen; dan zal tevens blijken, welk een geweldige en rijke aanwinst deze beide volken zullen worden voor de duitsche volkerengemeenschap en hoe zij tot de grootheid van het Duitschdom in belangrijke mate zullen bijdragen.

Den Haag, Mei 1941.

LITERATUUR.

1. Friedrich Burgdörfer. Völker am Abgrund.
2. Friedrich Burgdörfer. Zurück zum Agrarstaat.
3. G. F. McClearly. The Menace of british Depopulation.
4. R. Walther Darré. Das Bauerntum als Lebensquell der nordischen Rasse.
5. G. H. A. Feber. De criminaliteit der katholieken in Nederland.
6. Madison Grant. Der Untergang der grossen Rasse.
7. Hans F. K. Günther. Die Verstädterung.
8. Hans F. K. Günther. Das Bauerntum als Lebens- und Gemeinsschaftsform.
9. Pieter Emiel Keuchenius. Siedlungspläne in den Niederlanden. Die Sonne. 1936. H 12.
10. Pieter Emiel Keuchenius. Nieuw-Guinea-plannen, een gevaar voor ons volksbestaan.
11. J. H. F. Kohlbrugge. Blikken in het zieleleven van den Javaan en dat zijner overheerschers.
12. G. Vacher de Lapouge. Les sélections sociales.
13. P. E. Winkler. Blank Nieuw-Guinea.